

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 48

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 21 ianuarie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.488 din 10 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	2–3
Decizia nr. 1.541 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1 ¹ din Codul de procedură civilă	3–4
Decizia nr. 1.548 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	4–6
Decizia nr. 1.630 din 3 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului	6–7
Decizia nr. 1.640 din 10 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII alin. (12), (16) și (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului.....	7–9
Decizia nr. 1.643 din 10 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, art. 304 pct. 9 și art. 304 ¹ din Codul de procedură civilă	9–11
Decizia nr. 1.647 din 15 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 alin. 2 teza întâi din Codul penal	11–12
Decizia nr. 1.649 din 15 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145 ¹ alin. 2 din Codul de procedură penală	12–13
Decizia nr. 1.656 din 15 decembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.488

din 10 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Carla Monica Avram în Dosarul nr. 10.137/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția civilă și în Dosarul nr. 6.000/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 4.387D/2009 și nr. 4.962D/2009, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 4.962D/2009 la Dosarul nr. 4.387D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 10.137/299/2009 de Judecătoria Sectorului 1 București — Secția civilă, și prin Încheierea din 5 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.000/302/2009 de Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Carla Monica Avram.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin că limitarea operată de dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 înfrânge în mod evident dispozițiile constituționale referitoare la liberul acces la justiție. Prin îngrădirea posibilității de recuzare a executorului judecătorec la motivele enumerate de norma procedurală se restrânge dreptul persoanei interesate de a obține recuzarea unui executor care a dovedit atitudine partizană și lipsă de profesionalism.

Totodată, autorii excepției de neconstituționalitate apreciază că prin prevederile criticate se reglementează și o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, în timp ce debitorului i se răpește această posibilitate.

Îngrădirea posibilității de recuzare prevăzute de legea criticată încalcă și prevederile art. 53 din Constituție, care reglementează limitativ cazurile în care legea poate opera restrângeri ale exercițiului unor drepturi.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare. Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 53 privitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că asupra prevederilor legale criticate s-a pronunțat prin mai multe decizii, de exemplu, prin Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a reținut că enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătorec poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor. Pe cale de consecință, nici textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă principiile statuate de art. 21 și 53 din Constituție.

Curtea a constatat că, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de

competența legiuitorului, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate să modifice sau să completeze prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.

În ceea ce privește susținerea conform căreia există o inegalitate între poziția părților, având în vedere că numai creditorul are posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, Curtea constată că această critică este nefondată, întrucât, în conformitate cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, în cadrul procedurii de executare silită, ambele părți beneficiază

de anumite garanții procesuale, printre care posibilitatea de a formula contestație împotriva executării înseși, împotriva oricărui act de executare etc. De asemenea, alegerea executorului judecătoresc de către creditor este justificată prin faptul că acesta este interesat în realizarea pe cale silită a creanței sale, în condițiile în care debitorul nu și-a adus la îndeplinire obligația ce îi revine.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în decizia menționată își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Carla Monica Avram în Dosarul nr. 10.137/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București — Secția civilă și în Dosarul nr. 6.000/302/2009 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.541

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 1¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Krylio Comimpex” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 1.593/103/2009 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.593/103/2009, **Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 70 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Krylio Comimpex” — S.R.L. din Piatra-Neamț într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât stabilesc un termen excesiv de mare pentru prescripția dreptului de a cere executarea silită, de natură să genereze prelungirea duratei executării silită și perturbarea stabilității și a securității raporturilor juridice civile.

Tribunalul Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 401 alin. 11 din Codul de procedură civilă, introduse prin art. I pct. 70 din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, cu următorul cuprins: „*Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.*”

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 401 alin. 11 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Krylio Comimpex” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 1.593/103/2009 al Tribunalului Neamț — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.548

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător

Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laryfarm” — S.R.L. din comuna Leu, județul Dolj,

în Dosarul nr. 16.896/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 16.896/63/2008, **Tribunalul Dolj — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct.1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laryfarm” — S.R.L. din comuna Leu, județul Dolj, într-o cauză având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât instituie o prezumție de insolvență a debitorului, de natură să-i creeze acestuia o situație de inferioritate față de creditor, și îl privează de posibilitatea de a desfășura o activitate economică normală.

Tribunalul Dolj — Secția comercială și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

„În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

1. *insolvență este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriiilor certe, lichide și exigibile: a) insolvență este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;*

[...]

6. *prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărui creanță împotriva*

patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate a acestora. Cu acel prilej, s-a reținut că acestea instituie, într-adevăr, o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții, cu consecința răsturnării probei în sarcina debitorului, este justificată însă de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea procedurii insolvenței, principiu recunoscut atât pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, cât și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia.

În ceea ce privește critica art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, Curtea a reținut că aceasta se întemeiază, de fapt, pe nemulțumirea autorului excepției cu privire la reglementarea procedurii insolvenței în măsura în care creditorii au la dispoziție și alte mijloace procedurale pentru satisfacerea drepturilor lor, inclusiv cele de drept comun.

În acest sens, Curtea a observat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit cuantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Acest mod de reglementare este în perfect acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune omogenitate, astfel încât situații diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, cât și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Laryfarm” — S.R.L. din comuna Leu, județul Dolj în Dosarul nr. 16.896/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.630

din 3 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, excepție ridicată de Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara în dosarele nr. 1.912.1/30/2008, nr. 1.925.1/30/2008, nr. 1.945.1/30/2008, nr. 1.910.1/30/2008 și nr. 1.916.1/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 26 noiembrie 2009, în prezența reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 14 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 3 decembrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 4 februarie 2009 și 19 februarie 2009, pronunțate în dosarele nr. 1.912.1/30/2008, nr. 1.925.1/30/2008, nr. 1.945.1/30/2008, nr. 1.910.1/30/2008 și nr. 1.916.1/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, excepție ridicată de Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate încalcă egalitatea în drepturi a cadrelor didactice, stabilind sporuri în favoarea personalului catedrelor de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară. Mai mult, se arată că legea nu avea ca obiect mărirea salariale cu privire la personalul catedrelor menționate, ci vizează numai serviciile de exploatare a cadavrelor.

Tribunalul Timiș — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este inadmisibilă.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Legea nr. 104/2003 este inadmisibilă, textul legal criticat nemaifiind în vigoare. Cu privire la dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 104/2003, se consideră că acestea sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 3 aprilie 2003, care au următorul cuprins:

„(1) Personalul care își desfășoară activitatea în serviciile de anatomie patologică și prosecturi ale spitalelor, precum și personalul catedrelor de anatomie, de histologie, de anatomie patologică și al catedrei de biologie celulară se încadrează în categoria locurilor de muncă în condiții deosebite de muncă.

(2) Salariile de bază ale personalului prevăzut la alin. (1) sunt cu 100% mai mari față de salariile de bază prevăzute de lege pentru aceleași categorii de personal, la care se adaugă sporurile legale”.

În susținerea excepției de neconstituționalitate se invocă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 104/2003 privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului, excepție ridicată de Universitatea de Medicină și Farmacie „Victor Babeș” din Timișoara în dosarele nr. 1.912.1/30/2008, nr. 1.925.1/30/2008, nr. 1.945.1/30/2008, nr. 1.910.1/30/2008 și nr. 1.916.1/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.640

din 10 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII alin. (12), (16) și (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător

Antonia Constantin — procuror
Benke Károly — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII alin. (12), (16) și (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, excepție ridicată de Roxana Chivoiu în Dosarul nr. 1.084/120/2009 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ridicate ca devenită inadmisibilă, întrucât Curtea a constatat neconstituționalitatea textelor criticate prin Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.084/120/2009, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII alin. (12), (16) și (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului**, excepție ridicată de Roxana Chivoiu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui litigiu de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele criticate care condiționează preluarea sau angajarea personalului de obținerea încrederii primului-ministru încalcă egalitatea în drepturi, precum și dreptul la muncă. Se mai susține că textul criticat se constituie într-o veritabilă derogare de la dispozițiile Codului muncii, astfel încât o atare reglementare este discriminatorie prin natura sa. În fine, se apreciază că reglementarea raporturilor de muncă nu se poate face prin ordonanțe de urgență și că textul criticat încalcă și art. 115 alin. (6) din Constituție, din moment ce afectează dreptul constituțional la muncă.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât, prin Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009, Curtea Constituțională a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 este neconstituțională.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât, prin Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009, Curtea Constituțională a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 este neconstituțională.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. VII alin. (12), (16) și (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și

funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 11 februarie 2009, texte care au următorul cuprins:

„(12) Personalul Corpului de control al primului-ministru este încadrat numai pe baza încrederii acordate de primul-ministru și cu condiția semnării unui angajament de loialitate. Retragerea încrederii are ca efect revocarea încadrării, precum și eliberarea sau destituirea din funcție ori desfacerea contractului de muncă, după caz. Numirea, modificarea, suspendarea, încetarea raporturilor de muncă sau, după caz, de serviciu, precum și sancționarea disciplinară a personalului Corpului de control al primului-ministru se realizează prin ordonatorul principal de credite al Secretariatului General al Guvernului [...].

(16) Personalul fostului Departament de Control al Guvernului se preia în limitele numărului de posturi alocat prin decizie a primului-ministru, pe baza îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege, a bunului său renume și a încrederii acordate de primul-ministru, cu condiția semnării unui angajament de loialitate, cu păstrarea drepturilor salariale aferente funcției de execuție.

(17) Persoanele care nu se vor încadra în prevederile alin. (16) vor fi concediate în condițiile legii”.

Autorul excepției susține că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă, ale art. 73 alin. (3) lit. p) privind categoriile de legi și ale art. 115 alin. (6) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009, pronunțată în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate, a constatat neconstituționalitatea Legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2009. Cu acel prilej, Curtea a subliniat faptul că „*declararea ca neconstituțională a unei legi de aprobare a unei ordonanțe a Guvernului include și ordonanța la care se referă, aceasta încetând să mai producă efecte juridice, în condițiile prevăzute de dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție*”. Motivul principal care a dus la neconstituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2009 a fost chiar încălcarea art. 41 din Constituție, printre altele, de textele legale criticate în prezenta cauză.

În consecință, Curtea reține că Decizia nr. 1.039 din 9 iulie 2009 consacră o interferență între controlul *a priori* și cel *a posteriori* de constituționalitate, în sensul că, în cadrul controlului *a priori* de constituționalitate, s-a declarat ca fiind neconstituțională o soluție legislativă cuprinsă într-un act normativ în vigoare. O atare soluție este justificată de imperativul ca în dreptul pozitiv să nu existe sau să nu rămână în vigoare acte juridice vădit neconstituționale, Curtea neputând rămâne în pasivitate până când Parlamentul în mod ipotetic ar fi respins ordonanța de urgență în cauză. În această situație, în temeiul și în condițiile art. 1 alin. (5), art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, respectiv art. 3 alin. (2) și art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 și-a încetat efectele, soluția legislativă criticată fiind cea care, de altfel, a atras această soluție din partea Curții Constituționale.

Având în vedere cele de mai sus, în temeiul art. 29 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. VII alin. (12), (16) și (17) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2009 pentru modificarea și completarea unor acte normative referitoare la organizarea și funcționarea unor structuri din cadrul aparatului de lucru al Guvernului, excepție ridicată de Roxana Chivoiu în Dosarul nr. 1.084/120/2009 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.643

din 10 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1)

din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, art. 304 pct. 9 și art. 304¹
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială FMP Făget Moebel Produktion — S.R.L. din Făget în Dosarul nr. 624/832/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ridicate și menținerea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 624/832/2008, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149**

alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală și art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială FMP Făget Moebel Produktion — S.R.L. din Făget într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe prin care a fost menținută poprirea înființată de organul de executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază în esență că prin posibilitatea acordată de către legiuitor autorităților fiscale de a executa silit prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane, se încalcă principiile libertății economice și comerciale. Executarea silită a creanțelor unui agent economic în cazul în care acesta nu și-a achitat datoriile față de debitor reprezintă o restrângere a libertății sale economice.

Totodată, se mai arată că dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât, prin aplicarea lor, se ajunge la o prelungire nejustificată a procesului. În final, se consideră că art. 304¹ din Codul de procedură civilă încalcă art. 16 și art. 24 din Constituție, întrucât instituie în sarcina instanțelor judecătorești facultatea, și nu obligația, de a cerceta pricina sub aspectul temeiniciei.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, și art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă. În realitate, astfel cum rezultă din motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia critică numai alin. (1) al art. 149 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, precum și dispozițiile art. 304 pct. 9 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă. Prin urmare, Curtea, potrivit jurisprudenței sale, se va pronunța asupra acestor din urmă texte, care au următorul cuprins:

— Art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: *„(1) Sunt supuse executării silită prin poprire orice sume urmăribile reprezentând venituri și disponibilități bănești în lei și în valută, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, deținute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau deține în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente”.*

— Art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă: *„Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate: [...]*

9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.”

— Art. 304¹ din Codul de procedură civilă: *„Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute de art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.”*

Autorul excepției susține că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 alin. (1) privind dreptul la apărare și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

I. Dispozițiile art. 149 alin. (1) din Codul de procedură fiscală au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 875 din 10 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 30 iulie 2008, Curtea, în raport cu o critică similară de neconstituționalitate, a statuat că „art. 45 din Constituție consacră libertatea economică în sensul posibilității persoanelor de a accede la o activitate economică, de a-și manifesta libera inițiativă și de a exercita liber aceste drepturi în condițiile legii.

Astfel, dispozițiile constituționale fixează prin însuși conținutul lor cadrul libertății economice, care nu poate fi

concepută în afara respectării dispozițiilor legale și a obligațiilor ce izvorăsc din acestea.

Așa fiind, executarea silită a creanțelor unui agent economic în cazul în care acesta nu și-a achitat datoriile față de debitor nu poate fi privită ca o restrângere a libertății sale economice.

În cazul particular al textelor de lege criticate, se are în vedere situația specială a executării prin poprire a bunurilor ce se cuvin persoanelor care nu au achitat obligațiile fiscale. Așa cum deja s-a arătat, această măsură nu poate fi privită ca o restrângere a libertății economice, în măsura în care ea este generată nu doar de nerespectarea obligațiilor legale, dar și a celor constituționale, care, în art. 56 alin. (1), consacră în mod expres obligația fiecărui cetățean de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice. În același timp, obligația statului de a proteja interesele naționale în activitatea financiară, conform art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, justifică necesitatea asigurării certitudinii în constituirea ritmică a resurselor financiare ale statului. Este în afară de orice îndoială că încasarea impozitelor și taxelor constituie sursa principală de venituri a statului, fiind una dintre expresiile cele mai evidente ale apărării intereselor naționale pe plan financiar. Numai dacă dispune de aceste resurse bugetare, statul va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile sale față de cetățeni și agenții economici, care au fost stabilite în art. 135 alin. (2) lit. a) și b) din Constituție.

Pentru aceste motive, apar ca perfect justificate și constituționale măsurile speciale adoptate, inclusiv prin textele de lege care constituie obiect al controlului de constituționalitate, în vederea recuperării creanțelor fiscale”.

II. Cu privire la art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat în raport cu critici similare de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 909 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 21 noiembrie 2007, Curtea a stabilit că dispozițiile criticate „constituie norme de procedură ce au fost adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora «Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege».

Soluția legislativă adoptată de legiuitor nu relevă niciun fine de neconstituționalitate, reglementarea criticată constituind tocmai temeiul de drept al controlului judiciar exercitat pe calea recursului, fără a se încălca prevederile constituționale invocate de autorul excepției”.

III. De asemenea, Curtea, prin mai multe decizii, a analizat constituționalitatea dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.004 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 7 noiembrie 2008, Curtea, constatând constituționalitatea textului supus controlului său, a statuat că „recursul constituie în această ipoteză o cale de atac cu caracter devolutiv, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă însăși cauza, atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze doar hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile Constituției”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, art. 304 pct. 9 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială FMP Făget Moebel Produktion — S.R.L. din Făget în Dosarul nr. 624/832/2008 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.647

din 15 decembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 alin. 2 teza întâi
din Codul penal**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 alin. 2 teza întâi din Codul penal, excepție invocată de Emurla Sunan și Ciprian Turcan în Dosarul nr. 17.599/212/2007 al Judecătoriai Constanța.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 17.599/212/2007, **Judecătoria Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 alin. 2 teza întâi din Codul penal**, excepție invocată de Emurla Sunan și Ciprian Turcan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține, în esență, că legea penală sancționează cu închisoarea fapta de a amenința o persoană cu darea în vileag a unei fapte reale, compromițătoare pentru persoana amenințată, pentru soțul acesteia sau pentru o rudă apropiată, în timp ce prevederile art. 29 și 30 din Constituție garantează libertatea gândirii și a opiniilor, nimeni neputând să fie constrâns să adopte o opinie. Se apreciază că sancționarea cu pedeapsa închisorii

a faptului de a exprima o situație sau o stare adevărată, reală, dar neplăcută pentru o altă persoană, reprezintă o încălcare gravă a libertății de exprimare.

Judecătoria Constanța apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, invocând și considerentele care au fundamentat Decizia Curții Constituționale nr. 62/2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 194 alin. 2 teza întâi din Codul penal.

Art. 194 alin. 2 din Codul penal are următorul cuprins: „*Când constrângerea constă în amenințarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imagine, compromițătoare pentru persoana amenințată, pentru soțul acesteia sau pentru o rudă apropiată, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.*”

Se susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 29 — *Libertatea conștiinței* și art. 30 — *Libertatea de exprimare*. Se invocă, totodată, dispozițiile art. 10 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind libertatea de exprimare.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Astfel, contrar celor susținute de autorii excepției, în cazul infracțiunii de șantaj nu este vorba despre simpla incriminare a „faptului de a exprima o situație sau o stare adevărată, reală, dar neplăcută pentru o altă persoană”. Elementul material al șantajului în varianta tipică constă într-o acțiune de constrângere a unei persoane fizice, prin violență sau amenințare, să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva. Actele de constrângere

exercitate asupra victimei trebuie să aibă aptitudinea de a o determina să satisfacă pretențiile nelegale ale făptuitorului, vizând așadar silirea acesteia să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, urmarea imediată a infracțiunii constând într-o restrângere a libertății morale a victimei, care este pusă în situația de alege între a suporta o consecință și îndeplinirea unor pretenții cerute de făptuitor.

Astfel fiind, nu poate fi reținută pretinsa încălcare, prin normele criticate, a dispozițiilor art. 30 din Constituție, care, stabilind în alin. (1) că „*Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile*”, prevede, în alin. (6), faptul că „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine*”.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 194 alin. 2 teza întâi din Codul penal, excepție invocată de Emurla Sunan și Ciprian Turcan în Dosarul nr. 17.599/212/2007 al Judecătorei Constanța.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,

Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.649

din 15 decembrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ alin. 2
din Codul de procedură penală**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Florentin Scalețchi în Dosarul nr. 1.421/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

La apelul nominal este prezent autorul excepției, asistat de domnul avocat Daniel Caraman, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având cuvântul, avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Arată că textul de lege criticat reglementează o limitare a libertății individuale incompatibilă cu dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că nu se stabilește în niciun mod o durată efectivă în timp a măsurii de restrângere a libertății de circulație. Se solicită să se constate că este neconstituțională interpretarea dată de instanțe atunci când nu stabilesc durata măsurii preventive.

Autorul excepției, având cuvântul, arată că situația sa este aceeași de 3 ani, fiind împiedicat să participe la conferințe internaționale în condițiile în care statutul său presupune participarea. Arată că, din punctul de vedere supus analizei, învinuitul și inculpatul ar trebui să fie tratați la fel, adică să fie stabilită durata măsurii dispusă de instanță.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, precizează mai întâi că, în susținerile orale, se insistă asupra carenței textului legal, solicitându-se Curții Constituționale fie o decizie interpretativă, fie neutralizantă, în sensul că textul de lege este constituțional în măsura în care din interpretarea acestuia nu se înțelege că măsura pe care o consacră

nu durează *sine die*. Apreciază că această chestiune privește însă interpretarea și aplicarea legii. Se mai arată că asupra constituționalității aceluiași text de lege Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu prin deciziile nr. 442/2006 și nr. 352/2004, ale căror considerente își mențin valabilitatea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 1.210 din 1 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.421/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție invocată de Florentin Scaletchi.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că în actuala reglementare obligațiile pe care instanța le stabilește în sarcina inculpatului sunt neconstituționale. Astfel, în cazul unei persoane față de care s-a luat măsura obligării de a nu părăsi țara, instituirea aceluiași îndatoriri pe care le are și inculpatul obligat de a nu părăsi localitatea încalcă dreptul la liberă circulație consfințit de art. 25 din Constituție și de art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și de art. 23 și art. 26 din Constituție, restrângând nejustificat libertatea individuală și dreptul la viață intimă, familială și privată, garantate de aceste articole. Se mai arată că, pentru ca dreptul la liberă circulație să poată fi restrâns, este obligatoriu ca norma care prevede aceasta să fie clară și neinterpretabilă. Or, norma criticată încalcă principiile CEDO, deoarece nu este precisă și suficient de clară, astfel încât este inaccesibilă justițiabilului și, de multe ori, chiar juristului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie. Arată că măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara reprezintă o restrângere a exercițiului dreptului la liberă circulație, în deplină concordanță cu prevederile art. 53 din Constituție, și se impune pentru desfășurarea în bune condiții a procesului penal.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, invocând și considerentele care au fundamentat deciziile Curții Constituționale nr. 442/2006, nr. 713/2007 și nr. 420/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție invocată de Florentin Scaletchi în Dosarul nr. 1.421/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 145¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Dispozițiile art. 145 se aplică în mod corespunzător și în cazul obligării de a nu părăsi țara.*”

Art. 145 din același cod reglementează măsura obligării de a nu părăsi localitatea.

Se susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 23 — *Libertatea individuală*, ale art. 25 — *Libera circulație*, ale art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, cu referire la art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 18 din aceeași convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată că motivarea autorului acesteia vizează, în realitate, o problemă de interpretare a legii, respectiv a modului în care instanțele de judecată interpretează și aplică în mod corespunzător dispozițiile art. 145 din Codul de procedură penală, în cazul „*obligării de a nu părăsi țara*”, solicitând, în cadrul unor critici care pun în discuție claritatea reglementării, să se constate că este neconstituțională interpretarea dată de instanțe atunci când nu stabilesc durata acestei măsuri. Or, atât aspectele privind interpretarea și aplicarea legii, cât și cele privind eventuala omisiune de reglementare, în sensul că norma criticată nu prevede, în faza judecătii, o durată maximă a măsurii obligării de a nu părăsi țara, nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță „*numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. Interpretarea și aplicarea legii în cauzele deduse judecătii intră în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a celorlalte instanțe judecătorești stabilite de lege, prin intermediul cărora, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, se realizează justiția, iar competența de legiferare revine Parlamentului, care, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, este „*unica autoritate legiuitoare a țării*”.

Magistrat-asistent-șef,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.656

din 15 decembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în Dosarul nr. 7.490/110/2008 al Tribunalului Bacău — Secția civilă, cauză ce constituie obiectul Dosarului nr. 4.736D/2009 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.737—4.785D/2009, nr. 4.851D/2009, nr. 4.855—4.857D/2009, nr. 6.780D/2009 și nr. 6.803—6.804D/2009, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de același autor în dosarele nr. 515/110/2009, nr. 7.525/110/2008, nr. 6.694/110/2008, nr. 4.791/110/2008, nr. 4.737/110/2008, nr. 7.047/110/2008, nr. 6.057/110/2008, nr. 7.131/110/2008, nr. 6.809/110/2008, nr. 6.804/110/2008, nr. 6.736/110/2008, nr. 563/110/2009, nr. 984/110/2009, nr. 982/110/2009, nr. 6.457/110/2008, nr. 7.102/110/2008, nr. 1.573/110/2009, nr. 374/110/2009, nr. 1.574/110/2009, nr. 1.030/110/2009, nr. 1.572/110/2009, nr. 510/110/2009, nr. 974/110/2009, nr. 5.939/110/2008, nr. 7.452/110/2008, nr. 7.350/110/2008, nr. 318/110/2009, nr. 512/110/2009, nr. 382/110/2009, nr. 506/110/2009, nr. 501/110/2009, nr. 509/110/2009, nr. 7.221/110/2008, nr. 1.223/110/2009, nr. 6.488/110/2008, nr. 6.490/110/2008, nr. 6.701/110/2008, nr. 6.524/110/2008, nr. 6.581/110/2008, nr. 7.454/110/2008, nr. 2.317/110/2008, nr. 7.272/110/2008, nr. 7.193/110/2008, nr. 58/110/2009, nr. 6.749/110/2008, nr. 6.460/110/2008, nr. 6.582/110/2008, nr. 517/110/2009, nr. 7.507/110/2008, nr. 6.397/110/2008, nr. 6.461/110/2008, nr. 1.211/110/2009 și nr. 514/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.378/108/2009 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, respectiv în dosarele nr. 3.425/98/2008 (nr. în format vechi

3.032/2009) și nr. 3.478/98/2008 (nr. în format vechi 3.033/2009) ale Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect a acestor cauze, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu admiterea excepției de conexitate a dosarelor menționate.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 6.803—6.804D/2009, nr. 6.780D/2009, nr. 4.855—4.857D/2009, nr. 4.851D/2009 și nr. 4.737—4.785D/2009 și la Dosarul nr. 4.736D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că, față de aspectele examinate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.005/2009, în prezentele cauze nu au fost aduse elemente noi.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 1, 8, 10, 22 și 29 aprilie 2009, din 6 mai 2009 și din 4 iunie 2009, deciziile nr. 4.170R din 5 iunie și nr. 4.830R din 26 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.490/110/2008, nr. 515/110/2009, nr. 7.525/110/2008, nr. 6.694/110/2008, nr. 4.791/110/2008, nr. 4.737/110/2008, nr. 7.047/110/2008, nr. 6.057/110/2008, nr. 7.131/110/2008, nr. 6.809/110/2008, nr. 6.804/110/2008, nr. 6.736/110/2008, nr. 563/110/2009, nr. 984/110/2009, nr. 982/110/2009, nr. 6.457/110/2008, nr. 7.102/110/2008, nr. 1.573/110/2009, nr. 374/110/2009, nr. 1.574/110/2009, nr. 1.030/110/2009, nr. 1.572/110/2009, nr. 510/110/2009, nr. 974/110/2009, nr. 5.939/110/2008, nr. 7.452/110/2008, nr. 7.350/110/2008, nr. 318/110/2009, nr. 512/110/2009, nr. 382/110/2009, nr. 506/110/2009, nr. 501/110/2009, nr. 509/110/2009, nr. 7.221/110/2008, nr. 1.223/110/2009, nr. 6.488/110/2008, nr. 6.490/110/2008, nr. 6.701/110/2008, nr. 6.524/110/2008, nr. 6.581/110/2008, nr. 7.454/110/2008, nr. 2.317/110/2008, nr. 7.272/110/2008, nr. 7.193/110/2008, nr. 58/110/2009, nr. 6.749/110/2008, nr. 6.460/110/2008, nr. 6.582/110/2008, nr. 517/110/2009, nr. 7.507/110/2008, nr. 6.397/110/2008, nr. 6.461/110/2008, nr. 1.211/110/2009, nr. 514/110/2009, nr. 1.378/108/2009, nr. 3.425/98/2008 (nr. în format vechi 3.032/2009) și nr. 3.478/98/2008 (nr. în format vechi

3.033/2009), **Tribunalul Bacău — Secția civilă, Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale și Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Excepțiile au fost ridicate de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în cauze privind soluționarea unei acțiuni civile având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, se susține, în esență, că textul de lege criticat a fost interpretat de către instanțele de judecată ca realizând o abrogare implicită a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Or, după intrarea în vigoare a Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nu mai există temei legal pentru a opera abrogarea implicită, dispozițiile art. 62 și 63 din Legea nr. 24/2000 reglementând în mod imperativ abrogarea expresă directă, cu enumerarea datelor de identificare a tuturor actelor normative vizate. Prin urmare, prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii trebuie interpretate prin prisma regulilor de tehnică legislativă reglementate de art. 1 alin. (2) și art. 15 din Legea nr. 24/2000. În opinia autorului excepției, orice altă interpretare este contrară jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia legiuitorul are obligația elaborării unor dispoziții legale eficiente din punctul de vedere al aplicabilității acestora, în sensul că ele trebuie să fie coerente, să evite paralelismul legislativ și să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale (cauzele *Unedic împotriva Franței*, 2008, *Katz împotriva României*, 2009, și *Santo Pinto împotriva Portugaliei*, 2008). Se susține că prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept este încălcat art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, în temeiul art. 1 alin. (5) din Constituție, Parlamentul este obligat să respecte Constituția și celelalte legi, respectiv poate să modifice prevederile legale în vigoare prin abrogare expresă, dar nu implicită, fiindcă procedând în acest mod ar contraveni principiului coerenței legislative.

Tribunalul Bacău — Secția civilă, exprimându-și opinia în dosarele nr. 4.736—4.785D/2009, nr. 4.851D/2009 și nr. 4.855—4.857D/2009, apreciază că motivarea excepției de neconstituționalitate nu privește probleme de constituționalitate, ci de interpretare și aplicare a legii, pe de o parte, precum și de legiferare, pe de altă parte, iar aceste aspecte nu aparțin competenței Curții Constituționale.

Tribunalul Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 6.780D/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, soluționând recursurile formulate împotriva încheierilor prin care Tribunalul Ialomița — Secția civilă a respins ca inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate invocate în dosarele nr. 6.803—6.804D/2009, nu își exprimă opinia cu privire la acestea.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, deciziile și încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând deciziile și încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, dispoziții potrivit cărora „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...] — orice alte dispoziții contrare*”.

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar următoarelor texte din Constituție: art. 1 alin. (4) și (5) care consacră principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) prin care se stabilește că regimul general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială se reglementează prin lege organică și art. 79 alin. (1) referitor la atribuțiile Consiliului Legislativ. De asemenea, consideră că este încălcat și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, Curtea pronunțând, în acest sens, Decizia nr. 1.005 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 18 august 2009. Pentru argumentele acolo reținute, care își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. din București în dosarele nr. 7.490/110/2008, nr. 515/110/2009, nr. 7.525/110/2008, nr. 6.694/110/2008, nr. 4.791/110/2008, nr. 4.737/110/2008, nr. 7.047/110/2008, nr. 6.057/110/2008, nr. 7.131/110/2008, nr. 6.809/110/2008, nr. 6.804/110/2008, nr. 6.736/110/2008, nr. 563/110/2009, nr. 984/110/2009, nr. 982/110/2009, nr. 6.457/110/2008, nr. 7.102/110/2008, nr. 1.573/110/2009, nr. 374/110/2009, nr. 1.574/110/2009, nr. 1.030/110/2009, nr. 1.572/110/2009, nr. 510/110/2009, nr. 974/110/2009, nr. 5.939/110/2008, nr. 7.452/110/2008, nr. 7.350/110/2008, nr. 318/110/2009, nr. 512/110/2009, nr. 382/110/2009, nr. 506/110/2009, nr. 501/110/2009, nr. 509/110/2009, nr. 7.221/110/2008, nr. 1.223/110/2009, nr. 6.488/110/2008, nr. 6.490/110/2008, nr. 6.701/110/2008, nr. 6.524/110/2008, nr. 6.581/110/2008, nr. 7.454/110/2008, nr. 2.317/110/2008, nr. 7.272/110/2008, nr. 7.193/110/2008, nr. 58/110/2009, nr. 6.749/110/2008, nr. 6.460/110/2008, nr. 6.582/110/2008, nr. 517/110/2009, nr. 7.507/110/2008, nr. 6.397/110/2008, nr. 6.461/110/2008, nr. 1.211/110/2009 și nr. 514/110/2009 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, în Dosarul nr. 1.378/108/2009 al Tribunalului Arad — Secția de contencios administrativ și fiscal, litigii de muncă și asigurări sociale, respectiv în dosarele nr. 3.425/98/2008 (nr. în format vechi 3.032/2009) și nr. 3.478/98/2008 (nr. în format vechi 3.033/2009) ale Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 decembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 436978